

Llegeix aquests fragments, tot intentant, identificar els personatges, el moment de la història que representa, i quin és el final.

El món havia estat restaurat de nou. En veure'l buit i en veure les terres desolades i sumises en un profund silenci, amb llàgrimes als ulls va parlar així: "Oh germana, oh esposa meva, oh única dona supervivent, a qui m'uneix un llinatge comú, el parentiu dels nostres pares, i després el matrimoni, ara també ens uneix el compartir els mateixos perills. De totes les terres que el sol contempla, des del llevant fins al ponent, nosaltres dos en som tota la població. Tota la resta és en poder del mar. Ni tan sols podem estar prou segurs que la nostra vida estigui garantida.

Només els quedava per arribar al cim una distància com la que recorre una fletxa en ser llançada, quan van mirar enrere i van veure que tot havia estat cobert per una llacuna i que només quedava dempeus la seva casa. Mentre ho miraven, bocabadats pel prodigi i es lamentaven per la sort dels seus veïns (...) aquella vella cabana, massa petita fins i tot per als seus dos amos, es va transformar en un temple;

Mira'm a la cara; tant de bo poguessis ficar els ulls dins el meu pit i veure el neguit que el teu pare té a dins. Considera, finalment, totes les riqueses que hi ha al món i, de tants i tan valuosos tressors com hi ha al cel i a la terra, demana-me'n un: res no et negaré. Només et prego que no em demanis això, perquè en realitat és un càstig i no un honor;

El seu color certament és el de la neu en què cap peu no ha deixat la seva empremta ni ha començat a fondre el plujós Austre. La musculatura del coll és ferma, la papada li penja per davant; les banyes són petites, això és veritat, però qualsevol diria que han estat treballades a mà, i són més lluent que una pedra preciosa sense taca. Res d'amenaçador no hi ha en el seu front, ni res que causi espant en la seva mirada; una expressió de pau inunda el seu rostre.

Ella, de primer, calla; és donzella i no s'atreveix a adreçar la paraula a un home; si no hagués estat encadenada, hauria amagat, discretament, la cara entre les mans; els seus ulls s'ompliren d'un doll de llàgrimes; era l'única cosa que podia fer. Ell continuava insistint, i ella, per no semblar que es negava a confessar un delictes que havia comès, li fa saber el nom d'aquella terra, el seu, i fins a quin punt la seva mare s'havia vanta de la seva bellesa. Encara no havia acabat d'explicar-li tot, quan van retrunyir les aigües i damunt la mar immensa va dreçar-se un monstre que s'acostava i que abraçava sota el pit una gran extensió de terra.

Mentrestant odiava profundament Creta i el seu llarg exili, envaït per la nostàlgia del seu país natal, però el mar el tenia presoner. "Minos" va dir, "pot molt bé tancar-me els camins de la terra i del mar, però el cel, si més no, és obert. Per allà me n'aniré; ell pot ser amo de tot, però no de l'aire". Va parlar així i va dedicar el seu pensament a treballar en una tècnica desconeguda que alteraria les lleis de la naturalesa.

"Tots venim aquí, aquesta és la nostra casa darrera i sou vosaltres qui regneu durant més temps damunt el gènere humà. Ella també, quan arribi a l'edat madura i hagi viscut un nombre d'anys just, se sotmetrà a les vostres lleis; no demano un present, sinó un préstec. I si el destí em nega aquesta gràcia per a la meua esposa, estic decidit a refusar-me a tornar; alegreu-vos de la mort de tots dos."

La nimfa li demana sense parar que li faci petons, almenys d'aquells que hom fa a una germana, i envolta amb els seus braços aquell coll d'ivori. Ell li diu: "Pararàs, o me'n vaig corrent d'aquest lloc i et deixo?" Salmacis va tenir por; "per mi pots quedar-te aquí tot sol, estranger" li diu i fa veure que torna sobre els seus passos i que s'allunya; sense deixar de girar-se per mirar-lo, va amagar-se en una zona oculta del bosc, pena de malesa, i va acostar-se, doblegant els genolls.

Es disfressa de vella, cobreix les seves temples amb uns cabells blancs fingits i pren un bastó per recolzar els seus membres flaquejants. La deessa, aleshores, li va parlar així: "La vellesa no porta només coses dolentes; l'edat ens dona també experiència. No refusis aquest consell meu: amb el treball de la llana pots aspirar a aconseguir l'anomenada més gran de totes les dones mortals (...) Demana perdó humilment pel que has dit, temerària. La deessa et perdonarà, si li ho demanes"

Va començar a seguir els seus passos d'amagat; com més el segueix, més propera sent la flama que l'abrusa; igual que quan s'inflama el sofre que recobreix els extrems de les torxes en ser-li apropada una flama. Quantes vegades va voler abordar-lo amb paraules afectuoses i adreçar-li dolces súpliques! Però la seva natura li ho impedeix i no li permet prendre la iniciativa; tanmateix, està disposada a fer el que pot: esperar sons als quals pugui respondre amb les seves paraules.

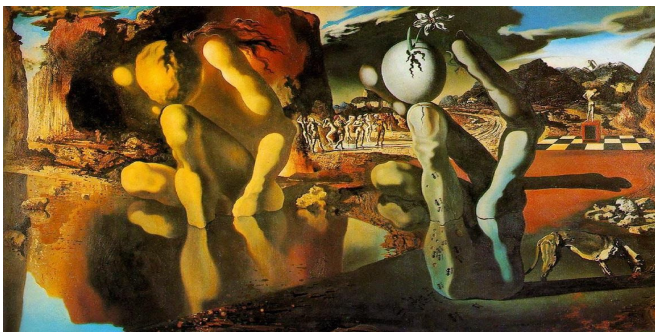
Espantat per un mal estrany, tan ric i tan pobre, vol defugir la riquesa i odia el que abans desitjava. Cap abundor no li treu la fam; li crema la gola l'àrida set, i es mereix que l'or maleït el turmenti; i, amb els braços lluent i les mans cap al cel aixecades, "Pare Leneu, jo et demano perdó! He pecat, però et prego que t'apiadis", li diu, "si em treguis d'un mal tan esplèndid!" Són benèvolts els déus, i Bacus absol qui confessa que ha pecat, i aquell do que agraït concedí li revoca (...)

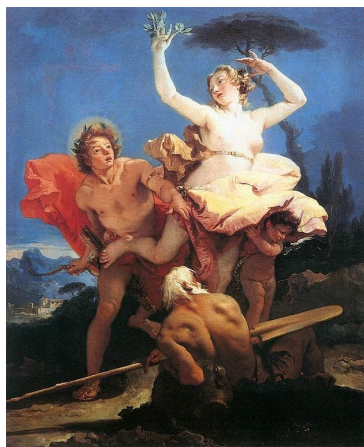
El Deli, tot just després d'haver vençut el serpent, l'havia vist mentre corbava, tot tensant la corda, els extrems del seu arc i li havia dit: "Què fas tu, nen juganer, amb armes d'homes? Portar aquesta mena de càrrega a les espatlles m'escau a mi, que sóc capaç de donar cops infal·libles a una fera o a un enemic, i que fa poc he abatut amb fletxes innombrables Pitó, que cobria tanta extensió de terreny amb el seu ventre carregat de verí."

Aleshores, després de molts planys murmurats en veu baixa, decideixen que en el silenci de la nit provaran d'enganyar els seus guardians i de sortir per la porta, i que, un cop fora de casa, deixaran també la ciutat; per no perdre's caminant pel camp obert, es trobaran al sepulcre de Ninus i s'amagaran sota l'arbre que li dona l'ombra.

**Textos extrets de la traducció de Ferran Aguilera
Edicions La magrana**

A partir d'aquestes imatges, explica quina història representa, els personatges principals que hi apareixen i com acaba el mite.

1. Deucalió i Pirra (1, 313-415). 2. Metamorfosi de Dafne (1,452-567). 3. **Faetont** (2, 1-400). 4. **Rapte d'Europa** (2, 833-875). 5. Narcís (3, 339-510). 6. Píram i Tisbe (4, 53-166). 7. Hermafrodit (4, 285-388). 8. Perseu i Andròmeda (4, 663-789). 9. **Aracne** (6, 1-145). 10. **Dèdal i Ícar** (8, 183-235). 11. Filèmon i Baucis (8, 611-724). 12. Orfeu i Euridice (10, 1-77). 13. Midas (11, 85-194)